

En el 86è aniversari del seu assassinat

La rellevància de les contribucions de Trotski a les revolucions

La característica més indiscutible de les revolucions és la intervenció directa de les masses en els esdeveniments històrics. En temps normals, l'Estat, sigui monàrquic o democràtic, està per sobre de la nació; La història és responsabilitat dels especialistes en aquest ofici: monarques, ministres, buròcrates, parlamentaris, periodistes. Però en moments decisius, quan l'ordre establert esdevé insuportable per a les masses, trenquen les barreres que les separen de l'arena política, enderroquen els seus representants tradicionals i, amb la seva intervenció, creen un punt de partida per al nou règim. Que els moralistes decideixin si això és correcte o incorrecte. N'hi ha prou amb acceptar els fets tal com ens els dona el seu desenvolupament objectiu. La història de les revolucions és per a nosaltres, sobretot, la història de la violenta irrupció de les masses en el govern dels seus propis destins. Les masses ametrallades es retiraran als seus suburbis? No; No es retiraran, perquè volen recuperar allò que els pertany.

Trotsky (1929-32); *Història de la Revolució Russa*.

El 20 d'agost de 1940, Trotski va ser atacat per un agent estalinista, Ramón Mercader, i va morir l'endemà (Mercader va ser condecorat com a "Heroi de la Unió Soviètica" i va rebre l'"Ordre de Lenin" el 1960, durant la suposada "desestalinització"). Ningú amb bones intencions i el coneixement més elemental pot qüestionar que va ser assassinat per la seva condició de revolucionari, per la seva incansable lluita per la revolució. A causa de la seva extensió global, l'única manera de sortir de la barbàrie a la qual condueix la supervivència del capitalisme és completar la transició cap a una societat saludable, en què la producció estigui orientada al benestar de la població i no al benefici privat; és a dir, a una societat comunista. En aquest nou aniversari del crim, la situació mundial és tan greu, amb les guerres i el militarisme al centre de l'agenda imperialista, que no només justifica abordar les contribucions de Trotski sobre les revolucions, teòriques i pràctiques, sinó que les exigeix.

Per què parlar de revolució no és cosa del passat

La gravetat de la situació es pot resumir com una veritable "crisi de la humanitat", la formulació amb què comença el programa amb què es va crear la Quarta Internacional el 1938 (davant la impossibilitat de recuperar la Tercera Internacional, ja col·laborant obertament amb l'imperialisme contra qualsevol orientació revolucionària, com acabava de mostrar la Revolució Espanyola amb una claredat tràgica).

La població mundial és de 8.300 milions de persones. D'aquests, 645 milions pateixen fam (FAO); 186 milions pateixen atur i caldrien 408 milions de llocs de treball per a tots aquells que ho necessiten per treballar; 257 milions de joves d'entre 15 i 24 anys - 20% - no treballen, estudien ni reben formació (OIT); Més de 2.000 milions no tenen serveis bàsics i uns 2.800 milions no tenen habitatge adequat (OMS, UNICEF, ONU); 750 milions d'adults pateixen analfabetisme (UNESCO); 1.180 milions van patir un trastorn mental el 2023 - un 95,5% més que el 1990 - (OMS); una de cada deu hectàrees de bosc va ser desforestada entre 1990 i 2020 (FAO) i el 34% de totes les terres agrícoles del món ja pateixen una degradació moderada o severa (Informe SOLAW, FAO); A nivell mundial, les dones treballadores només reben la meitat - el 52,4% - dels ingressos laborals dels homes (OIT).

A la principal potència mundial, els Estats Units, una de cada 8-9 persones pateix pobresa -38 milions- i una de cada 12-13 no té cobertura mèdica -26 milions- (U.S. Census Bureau); a la guerra d'Ucràina, el nombre de soldats i civils morts o ferits ja supera els 2 milions (New York Times); almenys 74.452 persones han estat assassinades a Palestina des de l'octubre de 2023, a

causa del ressorgiment del genocidi sionista (PCBS) recolzat pels EUA; la UE reconeix que 80.000 migrants han mort al Mediterrani des de 2014; en el cas d'Espanya, una de cada 8-9 persones treballadores pateix pobresa (2,5 milions) (INE); fins i tot institucions com The Economist, el Varieties of Democracy Institute o l'International IDEA identifiquen, també per als països europeus, una regressió democràtica... I un etcètera sense fi.

La rellevància del vell dilema atribuït per Luxemburg a Engels ara s'agreuja: o bé socialisme o més barbàrie. Perquè aquestes dades, juntament amb tantes altres que podríem afegir-s'hi, mostren, de fet, la barbàrie en curs que causa el capitalisme. Com afrontar aquesta crisi de la humanitat? Què fer davant el patiment que pateix cada cop més i per una part creixent de la població mundial?

Una crisi de la humanitat? Sí, les forces productives han deixat de créixer

Què puc fer? Primer, alhora que mobilitzar-nos, coneixer la causa del patiment. Aquestes dades revelen que es tracta d'una crisi real de la humanitat i parlem de barbàrie perquè tot el que s'ha assenyalat es refereix al present, és a dir, ben entrat el segle XXI. Quan la productivitat aconseguida gràcies al treball humà, passat i present, fa tècnicament possible resoldre tots aquests problemes. Un bon exemple és la fam al món, tenint en compte que la mateixa FAO estima que es produeix menjar al món amb el qual es podrien alimentar 12.000 milions de persones.

Per tant, no és un problema de gestió, de mala sort, d'inevitabilitat, sinó que, com escriu Marx a *El capital*, "el capital arriba al món degotant sang i fang per cada porus, de cap a peu" i així successivament. Sota el capitalisme es va fer possible un desenvolupament

Per subscriure't a la Carta Setmanal del POSI

Si no la reps, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis altres companys i companyes a qui els pugui interessar. L'elaboració i tramesa d'aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal. El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

enorme de les forces productives. Enorme i també brutal, ja que es basa tant en l'explotació laboral com en el saqueig i devastació colonial. Però en la seva etapa imperialista, des de principis del segle XX, les tensions sobre les forces productives han augmentat i la seva destrucció ja està sistematitzada: crisis, guerres, destrucció dels mitjans de vida dels pobles i devaluació de la força laboral.

La causa? Les lleis del capitalisme i en particular el que Marx anomena, també a *El Capital*, la llei general de l'acumulació capitalista, "que produeix una acumulació de misèria proporcional a l'acumulació de capital (...) L'acumulació de riquesa en un pol és, per tant, alhora l'acumulació de misèria, turments de treball, esclavitud, ignorància, brutalització i degradació moral al pol oposat, és a dir, on es troba la classe que produeix el seu propi producte com a capital."

Per tant, és necessari superar el capitalisme, que només es pot aconseguir de manera revolucionària, ja que mai en la història la classe dominant ha acceptat amablement renunciar als seus privilegis.

Quina organització es necessita?

El significat de parlar de revolució avui es revela clarament a la llum del que s'ha dit, cosa que també implica que les explosions socials continuaran produint-se, amb elements pre-revolucionaris i/o obertament revolucionaris.

Què fa possible que una explosió social, amb contingut revolucionari, prengui forma de fet, la revolució triomfi i obri un procés de transició cap a un altre tipus de societat superior? El 1940, Trotski ja ho havia explicat en el cas de Rússia, a la seva *Història de la Revolució Russa* (1929-1932): "Sense una organització principal, l'energia de les masses es dissiparia, com es dissipa el vapor no contingut en una caldera. Però sigui com sigui, el que mou el moviment

no és la caldera ni el pistó, sinó el vapor." D'aquí la frase a l'inici del *Programa Transitori* (1938): «la crisi històrica de la humanitat es redueix a la crisi del lideratge revolucionari».

I el 1940 va escriure un article que va quedar inacabat pel seu assassinat: *Classe, partit, lideratge*. En aquesta, referint-se a la Revolució Espanyola, explica dialècticament què va passar, davant el mecanisme repetit, interessat en si mateix, de culpar les masses de la derrota de la revolució (les mateixes masses que la van posar en marxa!), per exonerar les direccions de la seva responsabilitat: «Les masses han improvisat milícies i han creat comitès obrers, ciutadelles de la seva pròpia dictadura (...) les organitzacions principals del proletariat han ajudat la burgesia a dissoldre aquests comitès, a posar fi als atacs obrers a la propietat privada i a subordinar les milícies obreres al lideratge de la burgesia i, per acabar-ho d'adobar, amb la participació del POUM en el govern, assumint així directament la seva responsabilitat pel treball de la contrarevolució (...) tot i que les masses han adoptat una línia correcta, no han pogut trencar la coalició de socialistes, comunistes, anarquistes i el POUM amb la burgesia."

Òbviament, la necessitat del partit no es qüestiona, com Marx va exposar tan clarament el 1864, als *Estatuts de l'IAT*: "En la seva lluita contra el poder unit de les classes posseïdores, el proletariat només pot actuar com a classe constituïnt-se com un partit polític diferent i oposat a tots els antics partits polítics creats per les classes posseïdores. Aquesta constitució del proletariat en un partit polític és indispensable per assegurar el triomf de la revolució social i del seu objectiu suprem: l'abolició de les classes." La relació entre la classe, el partit i la direcció s'eleva, davant "la falsificació històrica consisteix a atribuir la responsabilitat de la derrota espanyola a les masses treballadores i no als partits que han paralytitzat, o simplement i purament aixafat, el moviment revolucionari de les masses" (*Classe, Partit i Direcció*). Una relació que ha de ser presidida pel que defineix el centralisme democràtic: "llibertat completa en la discussió, unitat absoluta en l'acció" (*Programa Transitori*).

papers en el món capitalista, una qüestió que avui arriba als nivells tràgics que es van tornar a viure fa uns dies a Ceuta, l'enclavament colonial espanyol a l'Àfrica. En paraules de Trotski: "qui menys pot confiar per obtenir asil és qui més el necessita." Davant la barbàrie imperialista, el dret a emigrar és més que mai un element positiu de ruptura contra aquest sistema de guerra i destrucció.

Les accions dels Estats avui, des de l'ICE de Trump fins al Frontex de la UE, avalen les seves paraules que assenyalen, inequívocament, la necessitat de trencar amb l'ordre imperialista, la necessitat de revolució: «Allà on sento la gent dir que el meu vici més imperdonable és la manca de fe en la democràcia. No sé quants articles i fins i tot llibres s'han escrit sobre aquest tema! Però la realitat és que quan se m'acut demanar una lliçó pràctica de democràcia, tot-hom s'excusa. No hi ha cap país del planeta disposat a segellar un visat al meu passaport! I sent això, vols que cregui que aquesta altra disputa, immensament més important i sagnant, que és la disputa entre els que tenen i els que no tenen, es podrà resoldre amb un rigor exquisit aplicant amb rigor exquisit els hàbits i formes de democràcia?"

Tot i que les contribucions de Trotski es reflecteixen en nombrosos camps, teòrics i aplicats, en aquest 86è aniversari del seu assassinat reivindicuem en particular el seu llegat sobre les revolucions, "la locomotora de la història" en paraules de Marx el 1850 (*Les lluites de classes a França de 1848 a 1850*), "la festa dels oprimits i explotats" en paraules de Lenin el 1905 (*Dues tàctiques de la socialdemocràcia a la revolució democràtica*). Amb aquest objectiu revolucionari consagrem la nostra activitat avui com la Quarta Internacional.

La vida és preciosa. Que les futures generacions l'alliberin de tot mal, opressió i violència i en gaudeixin plenament.

Trotsky (1940); "Testament".

Contra el aumento del gasto militar...

10.000 millones más...

Palestina

Ucrania

Cualquier ciudad en el estado español

Todo ese dinero para sanidad, educación, pensiones, vivienda, gasto social...

catp

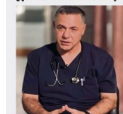
comité por la alianza de trabajadores y pueblos

El significat de la figura de Trotski

El seu assassinat va consumir la persecució que havia patit des de la seva expulsió del partit al novembre de 1927, el seu exili intern al gener de 1928 i la seva expulsió de la URSS al febrer de 1929. En el capítol final, «Planeta sense visat», de la seva autobiografia, *La meua vida*, caracteritzada amb sarcasme i, alhora, rigor, el que simbolitza viure sense

Por la libertad del doctor Abu Safiya y en defensa de su vida.

¿Quién es el doctor Abu Safi?

es una crítica y completamente incoherente. Se le muestra en algunas de sus presentaciones de la época, desde el momento de la caída de la República, el 19 de marzo de 1939, hasta el momento de su muerte, el 20 de octubre de 1939. En el momento de su muerte, el 20 de octubre de 1939, el doctor Abu Safi ya estaba en el exilio en México. En el momento de su muerte, el 20 de octubre de 1939, el doctor Abu Safi ya estaba en el exilio en México. En el momento de su muerte, el 20 de octubre de 1939, el doctor Abu Safi ya estaba en el exilio en México.

Sección sindical de Organización Política, sindical. Comités de solidaridad con Palestina. Se puede enviar la adhesión enviando los datos a la dirección: theralfalaz@yahoo.com